

га всичкитъ си усилия, за да го доведе до последната стъпънъ на озлоблението. Усилията на буржуазията ся увѣнчали сѣщо съ такъвъ блѣстящъ успѣхъ, какъвто въ времето си достигнали старанията на аристократията и феодалната властъ. Пролетарътъ ся възползувалъ отъ всичкитъ уроци и открилъ всичкитъ си благоприобрѣтенни качества и способности. Въспитателитъ му още не можътъ да разбърътъ, че това е, тяхна собствена работа. Не е трудно да разберътъ, но по нѣкога бива разсметливо и полезно да не разбиратъ, и да свалятъ вината на други челоуѣци. Виновнитъ сж намѣрени, историкътъ е удовлетворенъ, и читателътъ ся погружава въ размишление за суетата на свѣтската премждрость.

XX.

Въ Априлъ 1791 година, Мирабо умрѣлъ. Единъ великъ ораторъ останало по малко на свѣтътъ. Блѣскътъ и красотата на засѣданията на националното събрание ся поизгубили. Отъ естетическа точка на зрѣнието, загубата е била незамѣнима, и французитъ всекога като сж расположени къмъ естетическитъ възглѣдове на предметитъ, въобразили си, че тѣ дѣйствително сж осиротѣли. Но свѣтовнитъ събития всекога ся развиватъ изъ такива общи и голѣми причини,